

Zamyslenie sa nad pocitom plnosti, lásky a utrpenia

Príspevek portal Administrator
 Tuesday, 12 September 2006
 Aktualizováno Tuesday, 12 September 2006

Pocit príjemného naplnenia, tvorí v živote každej bytosti príjemný pocit zo života, čo v podstate je aj cieľom správneho úsilia bytosti, samozrejme len v kvalite takej, na akej vývojovej úrovni sa bytosť nachádza v pochopení obsahov myslenia.

Pocit príjemného naplnenia, tvorí v živote každej bytosti príjemný pocit zo života, čo v podstate je aj cieľom správneho úsilia bytosti, samozrejme len v kvalite takej, na akej vývojovej úrovni sa bytosť nachádza v pochopení obsahov myslenia. Keďže samotnú bytosť tvorí jej duchovný rozmer, tvorený temnou hmotou podstaty v stave sebvne, čo nazývame mysľou alebo rozmerom jej duchovného srdca, je nutné k príjemnému naplneniu, napäť tento duchovný rozmer srdca. Nielen hromadiť okolo srdca pomínuté materiálne statky alebo papierové dôkazné materiály o svetskom alebo duchovnom postavení a moci.

V ríši zvierat, kde podstata vnútornej sily sa premieňa na hybnú silu života zvierat, sa plnosť uspokojenia zvierat dosahuje uspokojovaním zvieracích potrieb v úrovni telesných a duševných prejavov tak, že hmota v stave potravín je z vonkajšej okolitej skutočnosti presúvaná do útrobov živočicha a to ho napäť dobrým pocitom sýtosti. Zvierat sa upokojuje, dosahuje spokojnosť.

Vnútna sila temnej hmoty podstaty zvierat je v plnej miere zjednotená s telesnou existenciou zvieracieho organizmu. Takto transformovaná podstata temnej hmoty, je v plnej miere podstata animálna, živočichna a ku spokojnosti nepotrebuje sýť rozľahlosť duchovného sveta, aj keď podnety z vonkajšej skutočnosti prenikajú do jej temnej podstaty, ale zostávajú tu uskladnené ako skladisko temnej hmoty, ktorú zvierat nedokáže rozsvietiť, aby mohlo získať nesmrteľný zdroj vnútornej žiarivosti svojho duchovného srdca. Preto srdce zvierat je ešte temné, pre zvierat neviditeľné a preto s týmto duchovným rozmerom svojho vnútorného sveta nepracuje. To, čo si neuvedomujeme, to pre nás neexistuje, aj keby to v skutočnosti okolo nás existovalo. U bytostí, ktoré v evolúcii dosiahli stav vyspelejšieho sebvne, prejavujúceho sa určitou kvalitou myslenia, dochádza k významnejšiemu uvedomeniu si rozmerov a existencii duchovného sveta, sveta duchovného srdca bytostí.

Ak takáto bytosť chce dosiahnuť stav naplnenia, spokojnosti a príjemných pocitov z vnútornej naplnenosti, nestačí k pocitu plnosti sýť len telesnú a duševnú schránku, teda uspokojovať len telesné a duševné potreby. Je nutné sýť aj vnútorný duchovný svet. Rozmer duchovného sveta sa rozvíja u bytostí úmerne vzťahovaním sa stavu mysle od ríše zvierat. Čím dokonalejšie bytosť zvládava zvierat v sebe a chápaním, v procese myslenia, rozširuje svoj duchovný rozmer, tým významnejšie vystupuje do popredia potreba sýť a uspokojiť duchovnú potrebu. Čím menej bytosť ovláda svoje zvierat, ktoré ukryté je za chvením a žiarením nukleových kyselín genómu, tým viac ustupuje do pozadia potreba sýť svoj duchovný rozmer, čím sa bytosť opäť stáva animálnou a neotesanou.

Vytráca sa a do súmraku ponára jej duchovný rozmer. Prejavy takejto bytosti sa stávajú bezduché, animálne, neotesané, vákonné, náladové, emocionálne a citovo neovládané. Mysľ takejto bytosti je zmietaná porovniavane, nálad, emócií a citov. Uvedomme si, že láska, ten vytúžený stav mysle a ducha každej bytosti, je stavom hlboko chápanej mysle a ničím iným. To, že sprievodným javom lásky sú aj nálady a city neznamena, že tieto duševné hnutia sú láskou. Tak ako elektrochemické procesy v mozgu nie sú mysľou, tak ani duševné pohyby hmôt, na to usposobených, nie sú láskou. Duša každej bytosti, aj animálnej, je len ionizovaný stav plynov v skupenstve plazmy, ktorú bytosť využíva ako svetelné prostredie, v ktorom vidí seba samú a možnosť si uvedomovať svoje prejavy v skutkoch a činoch.

Láska je gravitačným a elektromagnetickým poľom našej podstaty, našeho srdca, je silou týchto poľí, v ktorých sa chaotické plynné, molekulárne častice spájajú do usporiadaného celku horiacej a svietiacej plazmy duše, v ktorej mysľ, skrze pocity chvejúcej sa hmloviny nálad, emócií a citov, uvedomuje si to, čo je za nimi skryté a to lásku. Tak ako zvierat, aj človek prirodzenými cestami pohybujúcej sa hmoty v stave informačných podnetov, vypäť svoj vnútorný, duchovný vesmír. Informačné podnety chvejúcej sa hmoty vonkajšej skutočnosti prenikajú cez zmyslové orgány a mimozmyslové vnímanie podvedomej mysle do vnútorného sveta bytosti a zostávajú tam, podobne ako u zvierat, uložené v stave skladiska temnej hmoty, bez možnosti uvedomiť si, čo teda všetko tvorí náš duchovný rozmer. A čo si neuvedomuje, akoby sme ani nemali, aj keď to tam je. Bytosť myslíaca potom podvedomým stavom svojej mysle cíti prázdnotu a nenasýtenosť, napriek plnosti podnetov v hlave. Hlavu myslíaca bytosť sýť pojmami, ktoré sú ako papieriky popísané príbehmi, snami, túžbami, modlitbami a spomienkami. Ak bytosť zostane len v stave ukladania a pozorovania pojmov, bude mať len plnú hlavu, ale prázdne srdce. Bude to len chodiaca papierová hlava, a jediný čo ju napadne je zahltiť svet papiermi byrokratov.

Na všetko potom používa papier, na lásku, na vzťahy, zmluvy, partnerstvo aj na sebaoptvrdenie. Rozmer srdca tu v plnej miere absentuje. Vo svojej papierovej hlave všetko ak cíti, ale nevidí stav svojho prázdneho srdca a nenaplnenosti v úsilí predmetného života. Zisťuje svoju bezmocnosť vo vzťahu k týmto vnútorným stavom temnoty a prázdnoty, ktoré sa vynárajú bez ohlásenia a prekvapia nepripravenú mysľ beznádejou a bezmocnosťou, pred ktorou sa bude chcieť skryť do svojej papierovej hlavy, ktorá už len bolí. V neposlednej miere sa bude utiekať k fabulovaným, vymysleným papierovým modlám, ktoré bude vzývať, aby jej pomohli v jej prázdnote, temnote a bezmocnosti. Rozmer nášho duchovného srdca sýť správny úsilím. Správne úsilie má štyri piliere, ktoré odzrkadľujú stav našej mysle. Správne úsilie sa bezprostredne týka len našej mysle. Prvým pilierom

správného úsilia je myslenie, druhým pokoj, tretím sústredenosť a štvrtým trpezlivosť. V jednote týchto štyroch stavov mysle sa začne bytosť správne usilovať. Každé iné úsilie je len pokušenie, ktoré privedie bytosť k utrpeniu. Ľudské utrpenie pramení z pôdy temnej, animálnej, nechápajúcej mysle. Tri základné príčiny spôsobujú utrpenie tvorov: neovládnuté pokušenie, prebudené sklamanie a prejavené znechutenie. Všetko je pokušenie, okrem správneho úsilia.

Aby bytosť dosiahla stav naplnenosti zmyslu svojho života a spokojnosti, musí pozornosť svojej mysle presúvať aj do svojho duchovného sveta, ktorý nazýva sa aj svetom podvedomia. Je to ten priestor vyplnený tmavými obsahmi nechápajúcej mysle. Sú ako uhlie nahádzané na hromadu a tvoria len obrovské temné haldy nenaplnených spomienok, snov, túžob, zámerov a modlitieb. Uhlie, ktoré nehorí a nevytvára to žiaduce vnútorné žiarenie duchovného, planúceho srdca. Aby sme si mohli uvedomiť svoj duchovný rozmer, musíme o ňom vedieť, vidieť a dotýkať sa ho.

Myseľ musí ako vietor fúkať v našom srdci, vznietiť uhlie spomienok a rozduchať tú temnú masu, aby vzbĺkla jasným svetlom a príjemným hrejivým teplom. Vetrom našej mysle je myslenie, iskra ktorá vznieti temnú masu uhlia, je stav postupného chápania obsahov, ktoré sa snažíme rozduchať. Plné pochopenie tmavých, nepochopených obsahov myslenia spôsobí ich rozhorenie a vytvoríme jasné a planúce srdce. Až v žiari tohto duchovného plameňa si začneme uvedomovať seba samých aj v duchovnom, nie len v predmetnom stave. Až potom vidíme seba samých v žiari vlastného planúceho srdca a uvedomujeme si stav plnosti alebo prázdnoty a nenasýtenosti.

Všetko, čo dokážeme svojou myseľou podchytiť, je pre nás potenciálnou duchovnou stravou, ale len vtedy nás to sýti, keď ju rozsvietime chápacou myseľou vo svojom srdci. Ten, kto pozná a chápe predmetnú skutočnosť, dokáže ju meniť v obraz svojich snov. Ale ten, kto chápe seba, dokáže meniť seba v obraz dokonalej, chápackej, láskyplnej bytosti. Profesionálne vedomosti, bez poznania svojho duchovného rozmeru, tvoria len bezduchú, prázdnu papierovú hlavu.

Autor: Martin Marek, www.saib.sk